ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 16ης Δεκεμβρίου 1970*

Αντικείμενο της υποθέσεως:

Ερμηνεία του άρθρου 8 του κανονισμού 102/64/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1964.

Διατακτικό της αποφάσεως:

1) Οι παραλείψεις της ανακοινώσεως που προβλέπεται από την παράγραφο 3, του άρθρου 8, του κανονισμού 102/64/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1964, δεν παράγουν έννομα αποτελέσματα έναντι των ενδιαφερομένων.

2) Με την επιφύλαξη ελέγχου από τις αρμόδιες δικαστικές αρχές, οι εθνικές διοικήσεις μπορούν να αρνηθούν να παρεκκλίνουν από τον κανόνα της ακυρώσεως ή της παρατάσεως, ο οποίος ορίζεται στα εδάφια a και b της παραγράφου 1 του άρθρου 8, εάν η αίτηση δεν αιτιολογείται και δεν είναι δικαιολογημένη.

Πρόταση του γενικού εισαγγελέα:

1. Σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού 102/64, ένα κράτος μέλος μπορεί να δεχτεί ως ανωτέρα βία μία περίσταση διαφορετική από εκείνες που εκτίθενται στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, εφόσον ενημερώσει περί αυτού την Επιτροπή, χωρίς εντούτοις να διευκρινίσει εάν η εφαρμοστέα διάταξη είναι εκείνη του εδαφίου a ή του εδαφίου b.

2. Σύμφωνα με το άρθρο 8, παράγραφος 1, εδάφιο b, του κανονισμού 102/64, το κράτος μέλος δεν υποχρεούται να αποφασίσει ότι η υποχρέωση να διενεργηθεί εισαγωγή ή εξαγωγή ακυρώνεται και ότι η εγγύηση ελευθερώνεται, όταν ο ενδιαφερόμενος υποβάλλει σχετική αίτηση. Αντίθετα, το κράτος μέλος έχει

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ορισμένη εξουσία εκτιμήσεως και μπορεί να εξαρτήσει αυτή την εξαίρεση από την ύπαρξη ειδικών λόγων, τους οποίους πρέπει να προβάλλει ο ενδιαφερόμενος.